

Isten a fák közt... 

GYORS LESZEK, ADJ 2 PERCET ISTENNEK!

Engedd el! Lépj tovább! Felejtsd el!

Sokszor hangzik el ezekhez hasonló, miután valaki megbocsátja nekünk egy vétünköt. De vajon tényleg el szabad felejtenünk?

Persze, lényegesen kellemesebb érzés lenne, de valójában ezzel pont a továbblépés reményétől fosztanánk meg magunkat. Hiszen, ha valamit elkövetünk, akkor jó esetben kialakul a büntudat, a megbánás, a bocsánatkérés és ezt követően a másikban a megbocsátás. A megbocsátott bűneink éles emléke pedig olyan, mint egy vírussal szembeni immunitás. Emlékezteti a rendszert, hogy ha legközelebb ugyanebbe a helyzetbe kerülünk, ne kövessük el ugyanazt a hibát.

Ha viszont elfelejtjük, megszűnik a védő hatás a kísértések közt. És ez ugyanígy igaz az Istennel szembeni bűnökre is. Ő megbocsát. De ha megfélelkezünk azokról a bűnökről, amikből megszabadított, akkor megfélelkezünk az Ő szabadításáról is. Ezáltal pedig az istenkapcsolatunk fog végzetesen fellazulni, és az Ő feltétel nélküli elfogadó Lényét elkezdjük majd magunkban torzítani.

A büntudat és a bűn tudata nem ugyanaz. A megbocsátással a büntudatnak szűnnie kell, de annak mindig tudatában kell lennünk, amit tettünk és ami megbocsátott nekünk. Ez az emlékezés pedig egy ajándék. Egy ajándék, ami megvéd. Amelyen keresztül Isten óv a jövő hibáitól.